

Proloog

Aiden

Afspeellijst: 'Melody Noir' – Patrick Watson

Al op de dag dat ik Freya Bergman leerde kennen, wist ik dat ik met haar wilde trouwen.

Een paar wederzijdse vrienden hadden op een warme zondag een potje voetbal georganiseerd en ons allebei uitgenodigd. Ik had op de middelbare school gevoetbald en was het op de universiteit recreatief blijven doen. Inmiddels was ik een arme PhD-student, en ik vond de sport nog altijd zo leuk dat ik de kans om gratis een balletje te trappen niet aan me voorbij liet gaan. Dat was absoluut prettiger dan restaurantbezoeken waarbij ik het voorgerecht oversloeg omdat ik net de huur overgemaakt had, zodat vrienden er vernederend genoeg op stonden om me te trakteren. Het voelde goed om gewoon als gelijke te midden van de anderen op het veld te staan. Een luie ochtend onder de felle Californische zon, wat ontspannen overspelen met een bal.

Maar toen zij verscheen werd alles meteen een stuk minder ontspannen. Iedere man op het voetbalveld bleef stokstijf staan. Ruggen werden rechter, gezichten alerter, en er kwam abrupt een einde aan het geklooi en geplaag. Mijn ogen flitsten heen en weer, en ze bleven hangen bij een lange blonde vrouw met een golvende paardenstaart, winters blauwe ogen en een

zelfverzekerd lachte om haar rozenrode lippen. Er trok een huivering over mijn rug toen haar koele blik de mijne kruiste, en de lach verdween van haar gezicht.

Vervolgens keek ze de andere kant op.

En ik zwoer bij mezelf dat ik haar aandacht weer op me zou vestigen, al was dat het laatste wat ik deed.

Ik zag haar zonder overdreven stoer te doen de bal hooghouden en een paar ingewikkelde moves uitvoeren, en dat behoorlijk strak. Moeiteloos combineerde ze speelsheid en techniek. Op dat moment wilde ik eigenlijk alleen maar dichterbij haar zijn, meer van haar zien. Maar toen de spelers zich in twee teams verdeelden, ontdekte ik tot mijn spijt dat we niet bij elkaar zaten. Ik bood dus aan om me als verdediger op haar te richten; met de arrogante overmoed die twintigers eigen is, dacht ik dat een snelle jongen van mijn formaat wel in staat zou zijn om die vrouw bij te houden.

Dat was de laatste keer dat ik Freya onderschatte.

Bij mijn pogingen haar snelle voeten te volgen en op haar bewegingen te anticiperen rende ik me bijna letterlijk kapot. Elke keer dat ze pijlsnel langs de zijlijn naar voren schoot, bleek duidelijk dat ze een stuk fitter was dan ik. Ik weet nog dat ik onder de indruk was van haar lange gespierde benen en fantaseerde dat ze die om mijn middel sloeg en haar uithoudingsvermogen op een nog veel aangename manier demonstreerde. Dat ik haar wilde was wel duidelijk. God, wat wilde ik haar.

Misschien dat ik wat intenser aan het verdedigen was dan de anderen. En misschien dat het een beetje leek alsof ik aan haar vastgeplakt zat. Maar Freya had de magnetische aantrekkingskracht van iemand die wist wat ze waard was, en van het ene op het andere moment wilde ik wanhopig graag bewijzen dat ik aan haar gewaagd was, dat die heerlijke rauwe energie van haar me nooit zou afmatten.

In Freya's nabijheid leken al mijn zorgen weg te smelten – geld, werk, geld, eten, geld, mijn moeder. O ja, en geld na-

tuurlijk, want daarvan had ik nooit genoeg, wat constant een schaduw wierp op momenten die juist licht en vrolijk hoorden te zijn. Ze was als een zon die een koude, eenzame planeet in een baan om zich heen trok en dwong mijn volledige aandacht af. Hier. Nu. Er waren niet meer dan een paar verpletterende minuten in haar zwaartekrachtveld nodig om mijn duisternis te doen oplossen, zodat alleen zij nog overbleef. Prachtig. Oogverblindend fel. Ik was volledig van haar in de ban.

En dus besloot mijn briljante jongemannenbrein dat ik mijn interesse het best kon tonen door me zo ongeveer vast te bijten in haar shirt, haar als een bloedhond te volgen en haar op alle mogelijke manieren dwars te zitten.

‘Jemig, wat ben jij irritant,’ mompelde ze. Waarna ze met een schijnbeweging langs me vloog en het op een rennen zette.

Ik wist haar in te halen, en toen ze zich wegdraaide om de bal af te schermen en daarbij met haar lange lichaam tegen het mijne botste, legde ik in een reflex mijn hand op haar middel. Erg romantisch was het niet, maar ik weet nog precies hoe het voelde toen haar ronde billen zich tegen mijn kruis drukten. Er kwam iets wilds en dierlijks over me, en dat was niets voor mij, althans, niet voordat ik Freya ontmoette. Maar ze voelde goed, ze rook goed, ze wás gewoon goed. En daar was alles mee gezegd.

‘Is er niet iemand anders die je kunt gaan lastigvallen?’ vroeg ze, maar de blik die ze me over haar schouder toewierp zei iets anders. Blijf, zeiden die prachtige ogen van haar. Laat zien wat je in huis hebt. Overtuig me ervan dat ik ernaast zit.

‘Nah,’ zei ik, en mijn vingers groeven zich in haar middel. Ik wilde haar zó wanhopig graag. Tijdens de worsteling om de bal, waarbij ik meeding in elke beweging die ze maakte, veranderden we in een kluwen zwoegende, zwetende ledematen – en toen ik de bal eindelijk even te pakken kreeg, deed ik iets oerstoms. Ik probeerde haar.

‘En trouwens,’ zei ik terwijl ze achter me aan sprintte, ‘het is

veel te leuk om jou op de zenuwen te werken.’

‘Leuk?’ Zonder enige moeite pakte Freya de bal weer van me af. Ze stapte naar achteren, haalde uit en schoot hem zo hard in mijn gezicht dat mijn bril in tweeën brak.

Toen ik tegen de grond klapte, viel ze gelijk op haar knieën om de glasscherven uit mijn gezicht te veggen. ‘Shit!’ Met trillende vingers tastte ze de brug van mijn neus af. ‘Het spijt me ontzettend. Ik heb een kort lontje, en het lijkt wel alsof je precies weet hoe je me op de kast moet krijgen.’

Ik grijnsde naar haar met tranende ogen. ‘Ik had al het gevoel dat we een bijzondere connectie hadden.’

‘Het spijt me serieus,’ fluisterde ze, mijn opmerking negerend.

‘Ik weet een manier waarop je het goed kan maken,’ zei ik met die befaamde Aiden MacCormack-charme van mij die slipjes doet wegsmelten. Het was nog niet makkelijk om die charme op te brengen, gezien het feit dat ik net een voetbal had opgevangen met mijn gezicht. Maar als je één ding over me kan zeggen, is het dat ik vastberaden ben.

Freya snapte wat ik bedoelde. Ze veerde overeind en trok een wenkbrauw op. ‘Je verdient heus niet zomaar een afspraakje omdat ik per ongeluk je bril kapot heb gemaakt.’

‘Nou, per ongeluk zou ik het niet noemen, en je hebt mijn bril verpúlverd. En mijn neus misschien ook wel.’ Ik duwde me voorzichtig overeind op mijn ellebogen. Een windvlaag blies haar geur mijn kant op: vers gemaaid gras, een groot glas koude limonade. Het liefst zou ik haar diep in me opsnuiven, de zweetdruppeltjes oplikken die langs haar hals omlaaggleden, haar zachte onderlip tussen mijn tanden nemen, haar friszoete smaak proeven. ‘Maar een kusje is ook goed.’ Ik tikte met mijn vinger op mijn neus en vertrok van de pijn, want mijn bril had een beurse snee achtergelaten. ‘Hier.’

Ze legde haar hand tegen mijn voorhoofd, duwde me achterover op het gras en stapte over me heen. ‘Ik deel niet zomaar

kussen uit, *four-eyes*,’ zei ze over haar schouder. ‘Maar om het goed te maken koop ik straks een biertje voor je. En dan zien we wel of ik verder in een gulle bui ben.’

Tot op de dag van vandaag zweert Freya dat ze eigenlijk op het doel mikte, maar dan zat ze er met mijn gezicht wel een meter of twintig naast. En we weten allebei beter. Eigenlijk leerden we die dag een belangrijke les:

Als Aiden het te bont maakt...

...en als Freya te veel gepusht wordt...

...dan gaat er iets kapot.

Echt goed kapot.

1

Freya

Afspeellijst: 'I Go Crazy' – Orla Gartland

Ik was vroeger continu aan het zingen. In de douche. In de auto. Tijdens het schilderen van het huis. Als Aiden en ik samen kookten. Ik ben een gevoelsmens, en muziek is de taal van de emotie.

Maar een week geleden kroop ik voor de zoveelste keer in mijn eentje in bed – of nou ja, met mijn katten Horseradish en Pickles – en besepte dat ik niet wist wanneer ik voor het laatst gezongen had. En dat was meteen het moment waarop duidelijk was dat mijn man me behoorlijk de keel uit hing. Eigenlijk al maanden.

Dus gooide ik hem eruit. En misschien dat ik sindsdien een beetje de weg kwijt ben.

Hikkend staar ik naar Aidens kast.

‘Ben je er nog?’ De stem van Mai, mijn beste vriendin, galmt vanaf het nachtkastje door de speaker van mijn telefoon.

‘Yep.’ Hik. ‘Nog steeds een beetje tipsy. Sorry.’

‘Zolang je niet achter het stuur kruipt is alles in orde.’

Ik hik nog een keer. ‘Volgens mij is er iets mis met me. Ik ben zo pissig dat ik erover fantaseer om stukjes brownie in zijn nette schoenen te stoppen...’

‘Wát?’ roept ze. ‘Waarom zou je?’

‘Omdat hij dan denkt dat het kattenpoep is. Pickles krijgt altijd last van haar darmen als ze mijn kamerplanten opeet.’

Het blijft even stil. ‘Soms ben je best een beetje verontrustend.’

‘Klopt.’ Ik kom uit een gezin van zeven kinderen en ken dus aardig wat creatieve manieren om wraak te nemen. ‘Ik ben absoluut een vreemde vogel. Aan de ene kant komen er allerlei sinistere streken in me op, maar aan de andere kant ben ik zo geil dat ik momenteel naar zijn kast staar en zijn geur opsnuif.’

Mai slaakt een meelevende zucht door de telefoon. ‘Er is niets mis met je. Je staat gewoon al droog sinds... hoelang ook alweer?’

Ik pak de fles wijn van de ladekast en neem een flinke slok. ‘Negen weken. Vier dagen. En...’ Ik knijp één oog dicht en kijk naar de klok. ‘Eenentwintig uur.’

Ze fluit door haar tanden. ‘Tja. Dat is te lang. Je bent seksueel uitgehongerd. En je kunt je best gekwetst voelen en tegelijk naar hem verlangen. Getrouwd zijn is veel ingewikkelder dan mensen je van tevoren vertellen. Je kunt tegelijkertijd zijn ballen eraf willen rukken én hem zo missen dat je nauwelijks kan ademen.’

De tranen springen me in de ogen. ‘Ik kan inderdaad nauwelijks ademen.’

‘Jawel hoor,’ zegt Mai zacht. ‘Gewoon rustig in en uit.’

‘Waarom vertelt niemand je dit van tevoren?’

‘Wat?’

‘Hoe moeilijk een huwelijk kan zijn.’

Mai zucht diep. ‘Omdat we er anders vast nooit aan beginnen.’

Ik stap naar het rek waaraan Aidens perfect kreukloze overhemden hangen en druk mijn neus in de stof van zijn favoriet.

Blauw als een winterhemel, Freya. De kleur van je ogen.

Terwijl ik zijn geur opsnuif, voel ik een mengsel van woede en verlangen. Zilt zeewater en munt. De warme, o zo bekende geur van zijn lichaam. Ik verfrommel de stof in mijn vuist,

maar als ik loslaat verdwijnen de kreukels alsof ik het overhemd niet eens heb aangeraakt. Zo voelt het de laatste tijd ook bij mijn man. Hij loopt rond in huis alsof ik een spook ben. Of misschien is hij het spook.

Misschien zijn we dat allebei.

Ik smak de kastdeur dicht en richt mijn aandacht weer op de fles wijn. Nog één grote slok en hij is leeg. Freya: 1. Wijn: 0.

‘Pak aan, drank.’ Ik zet de fles met een holle tik op de ladekast.

‘Is hij nog steeds in Washington?’ vraagt Mai, die ondanks mijn aangeschoten gebabbel haar best doet om een gesprek gaande te houden.

Ik staar naar zijn kant van het bed. ‘Yep.’

Op mijn verzoek zit mijn man vijftienhonderd kilometer naar het noorden, waar hij in het gezelschap van mijn broer zijn wonden likt en (terecht) helemaal doordraait omdat ik klaar ben met zijn bullshit. En ik zit hier in Culver City met de katten en draai net zo goed door omdat ik mijn man mis. En omdat ik de bedrieger wil wurgen die zijn plaats heeft ingenomen en de persoon wil terugeisen met wie ik getrouwd ben.

Ik wil Aidens zeeblauwe ogen zien stralen als hij me begroet. Ik wil zijn lange, stevige knuffels en zijn pragmatische levenswijsheden, die hij heeft overgehouden aan zijn lastige jeugd. Ik wil door zijn grote lichaam tegen de douchetegels gedrukt worden en zijn ruwe handen op mijn rondingen voelen. Ik wil zijn gezucht en gekreun. Ik wil dat hij mijn oren vult met vieze praatjes en me tegelijkertijd vult met zichzelf.

Afgeleid als ik ben, stoot ik mijn teen tegen het bed. ‘Godvertiet!’ Ik laat me languit op het matras vallen en doe mijn best om niet te huilen.

‘Gaat het?’ vraagt Mai. ‘Ik bedoel, ik weet dat het niet gaat. Maar... je snapt me wel.’

‘Ik heb mijn teen gestoten,’ piep ik.

‘Au. Gooi het er maar uit, Freya. *Let it gooooo*,’ zegt ze met sussende, zangerige stem. ‘Mijn kinderen noemen je niet voor niets Elsa de ijskoningin...’

‘...maar dan met heupen,’ zeggen we in koor.

Ik lach door mijn tranen heen en wrijf verwoed in mijn ogen. Huilen is niet slap, dat weet ik best. Rationeel gezien dan. Maar ik weet ook dat de wereld emotionaliteit vaak niet als teken van kracht ziet. Toch kies ik ervoor om een stoere vrouw te zijn die haar gevoelens omarmt en zich verzet tegen de opkropcultuur, zelfs als dat neerkomt op een potje janken, met mijn naar culinaire smeersels vernoemde katten knuffelen en meeblèren met een emo-afspeellijst uit de jaren negentig. Zoals ik daarnet nog gedaan heb. Toen ik die fles wijn opentrok.

In een wereld die emoties als de mijne ‘te veel’ vindt, is zingen vaak een steun. Ik ben opgegroeid in een huis vol stoïcijnse persoonlijkheden die van mijn grote hart hielden maar zelf heel anders met hun gevoelens omgingen, en zingen bood een uitlaatklep voor alles wat ik niet kon – of wilde – verstoppen. Daarom schrok ik vorige week ook zo toen ik merkte dat ik was opgehouden met zingen. Want daaruit bleek hoe erg ik me had afgesloten van mijn gevoelens, hoe gevaarlijk diep ik mijn pijn aan het wegstoppen was.

‘Freya?’ zegt Mai aarzelend.

‘Het gaat wel,’ antwoord ik schor, en ik wrijf nog eens in mijn ogen. ‘Of het komt in elk geval weer goed. Ik weet alleen niet hoe het verder moet. Aiden zegt dat hij het wil fixen, wat er ook aan de hand is, maar hoe repareer je iets als je niet eens doorhebt wat er kapot is? Hoe kan hij zoiets beloven maar zogenaamd geen idee hebben waarom ik me zo voel?’

Horseradish, empathisch als altijd, heeft door dat ik van streek ben en springt op het bed. Luid miauwend begint hij mijn borst te kneden, wat niet bepaald prettig voelt. Als ik hem wegduw, verplaatst hij zijn aandacht naar mijn buik. Dat is een stuk aangener omdat ik verga van de kramp. Pickles is wat

trager van begrip maar springt uiteindelijk naast haar broertje op het bed en likt mijn gezicht.

‘Ik weet het niet, Frey,’ zegt Mai. ‘Maar wat ik wel weet is dat jullie moeten praten. Ik begrijp waar je pijn vandaan komt, en dat jij vanwege zijn gesloten gedoe niet de persoon wil zijn die het initiatief neemt, maar er komen pas antwoorden als je in gesprek gaat.’ Ze aarzelt even. ‘Misschien dat relatietherapie een idee is. Als jullie daarvoor openstaan. Die keuze moeten jullie zelf maken, ook al voelt het misschien alsof het te laat is.’

Nu komen de tranen pas echt, hoe hard ik ook mijn best doe om ze weg te vegen. Ik weet namelijk niet zeker of er nog wel een ‘jullie’ is om die keuze te maken. Ik ben bang dat we niet meer te redden zijn. Ik huil zo onbedaarlijk hard dat mijn keel pijn doet, en bij elke rauwe snik voelt het alsof mijn borstkas openbarst.

De afgelopen zes maanden heb ik mijn huwelijk uiteen zien vallen, en ik weet niet hoe ik het moet lijmen. Er is iets fundamenteels kapotgegaan, en het zal nooit meer worden zoals het was. Bij een menselijke lichaam noem je dat ‘onherstelbare atrofie’. Als fysiotherapeut ben ik er bekend mee, al leg ik me er nooit zonder slag of stoot bij neer. Desnoods gaan we door tot patiënten me huilend en zwetend de huid vol schelden. Het is niet het leukste onderdeel van mijn werk, maar als ze zo’n dieptepunt bereiken, bibberend en volkomen uitgeput, is dat in feite een goed soort pijn – de pijn die voorafgaat aan het herstelproces. Als de spieren niet flink aan het werk worden gezet, teren ze weg; als de botten niet worden belast, worden ze steeds brozer. *Use it or lose it*. Er zijn talloze variaties op de derde wet van Newton: elke actie roept een even krachtige tegenreactie op. Hoe minder je iets op de proef stelt, hoe minder je terugkrijgt. En hoe zwakker het wordt, totdat het uiteindelijk een schim van zichzelf is.

‘Ik ben zo moe van het huilen,’ zeg ik met een brok in mijn keel.